

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron, w dniu 5 września 2018 r., zażalenia **G. P.** na zarządzenie Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 lipca 2018 r., sygn. akt Kp (...), o odmowie przyjęcia zażalenia

postanowił utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2018 r. prokurator Działu ds. Wojskowych Prokuratury Rejonowej odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie PR 4 (...) o pięć czynów kwalifikowanych wstępnie z art. 352 § 1 k.k., 156 §1 pkt 2 k.k., 231 § 1 k.k. (dwukrotnie) i 278 § 1 k.k. z zawiadomienia G. P.

Postanowienie to zaskarżył składający zawiadomienie o popełnieniu przestępstw G. P.

Po rozpoznaniu zażalenia, Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 7 czerwca 2018 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie w punktach II i III, tj. w zakresie czynów kwalifikowanych wstępnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. oraz z art. 231 § 1 k.k., uchylił to postanowienie w punkcie I, tj. w części dotyczącej czynu kwalifikowanego wstępnie z art. 352 § 1 k.k. i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania, natomiast w odniesieniu do punktów IV i V zaskarżonego postanowienia zażalenie pozostawił bez rozpoznania.

Pouczył też m. in. G.P., że na rozstrzygnięcie w zakresie uchylenia i utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia zażalenie nie przysługuje (sygn. akt. Kp (...)).

Mimo pouczenia, G.P. zaskarżył to postanowienie również w części dotyczącej rozstrzygnięcia o utrzymaniu w mocy postanowienia prokuratora.

Zarządzeniem z dnia 9 lipca 2018 r. Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego w W., na podstawie art. 426 § 1 k.p.k. i 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia zażalenia, wskazując, że jest ono niedopuszczalne z mocy ustawy.

Zarządzenie to zaskarżył G.P. i zarzucił „rażące naruszenie zasad etyki zawodowej (prewencji, ścigania i karania wskazanych przestępców) oraz uporczywe lekceważenie ...” jego „... wniosków dowodowych, skarg i oświadczeń”. W dalszym ciągu wywodów odwołał się do okoliczności będących treścią jego zawiadomienia o popełnieniu przestępstw przez przymat niedopełnienia obowiązków „penalizacji dezinformacji wywiadowczej” przez prokuratorów oraz sędziów Wojskowego Sądu Okręgowego w W.

W konsekwencji sformułował wniosek o „uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie postępowania Prokuraturze Krajowej w W. do prawidłowego przeprowadzenia czynności dowodowych i procesowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. wydał postanowienie w zaskarżonej części jako sąd odwoławczy, ponieważ rozpoznawał zażalenie G.P. na postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa. Zgodnie zaś z art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Trafnie więc Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego w W., powołując się na cytowany przepis, odmówił przyjęcia zażalenia w części, w której jest ono niedopuszczalne z mocy ustawy. Tego rodzaju postąpienie jest wręcz wymagane przez ustawę (art. 429 § 1 k.p.k. – również wskazany w podstawie prawnej zarządzenia).

W zaistniałej sytuacji zażalenie G.P. nie mogło przynieść oczekiwanego przezeń skutku, tym bardziej że zawierało zarzut odnoszący się nie do skarżonego rozstrzygnięcia, lecz do meritum sprawy, wynikającego z treści zawiadomienia o popełnieniu przestępstw i do efektów działań organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości sprzecznych z oczekiwaniami autora zażalenia.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

